

Заканата на Съчко

Къто си съ твоите закани,
Наш сърдитко — Малъкъ Съчко, —
Знаешъ много да пощипвашъ
И отъ бате си повечко.
Но си малъкъ да се боришъ
Съ баба Марта — да е жива —
Не тя често при Южняка
Се на госте поотбива.
А тамъ дружба дето има, —
Съ дружбата шега небива!
Ватуй хичъ се ненапъвай
Салъ закани да подхвърляшъ!
Не речешъ ли да се боришъ —
Само два дни ще се дърляшъ,
А на трети — ще си клекнешъ,
Ще престанешъ да се перишъ,
И окалянь, за къмъ Северъ,
Пжтя съ бѣгъ ще си намѣришъ.

Чичо Стоянь

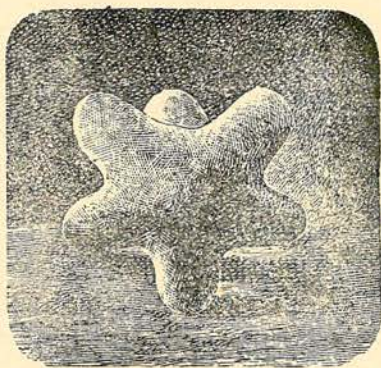
Зимна нощ

Отъ седмица снѣгътъ се сипе,
Земята пуста — запустѣ. . .
Исусе, тази нощъ закриляй
Съ любовъ самичките въ свѣта!
Слѣзни Ти въ тази нощъ студена
И съ тихи стѣпки изходи
На кръстъ земята заснѣжена
И тамъ — надъ бедните дѣхни!
Не тамъ — въ колибите зарити —
Ни огънь има, нито хлѣбъ,
Че мръзнатъ много подъ стрѣхите
Съ очи извърнати къмъ Тебъ!
Слѣзни, иди при тѣхъ, Исусе,
Сгрей ги съ вѣра и любовъ —
Иди! . . — О, какъ снѣгътъ се сипе,
И брули вѣтрътъ суровъ! . . .

Никола Карагеоргиевъ

ИГРИ И ЗАБАВИ

Упоритата звездичка

Слепи отъ прѣсенъ хлѣбъ една звездичка, като тази на нашата рисунка, и съ приблизително същата голѣмина.

Следъ това блѣсни я съ всички сили о пода. Тя ще подскочне — и нищо не ще ѝ стане: жилавите ѝ отрастъци ще пружиниратъ и ще се изправятъ, сякашъ че нищо не е станало.

Може дори да сложишъ тази хлѣбна звездичка на масата и да я ударишъ силно съ юмрукъ. Но ти пакъ не ще успѣешъ да я сплескашъ: ще я спаси еластичността.

Помни само, че звездичката трѣбва да се направи непременно отъ прѣсенъ хлѣбъ; иначе нищо не ще излѣзе отъ този опитъ.

Новъ фото Базаръ

ул. Алабинска 54 въ пассажъ
„Орелъ“

Промива и копира любителски снимки
най-бързо и най-евтино

КАКВО ДА ЧЕТЕМЪ?

„Приключенията на Гошо“ и „Злополучните ловци“ — разкази отъ Цвѣти Ивановъ — № 1 и № 10 отъ библиотека „Здраво четиво“ — София.

Читателите на „Барабанче“ сж чели вече нѣколко разказа отъ Цвѣти Ивановъ, които печатихме преди известно време. Сега нашите читатели могатъ да се снабдятъ съ неговите разказчета. Той наскоро напечати две книжки разкази. Едната е „Приключенията на Гошо“, а другата „Злополучните ловци“.

Въ първата книжка „Приключенията на Гошо“ сж помѣстени петъ разказчета, въ втората — „Злополучните ловци“ — два. И въ двете книжки авторътъ разказва за немирствата на едни и сжщи деца.

Книжката „Приключенията на Гошо“ почва съ разказчето „Запознаване“, въ което е описанъ главния герой въ всичките разказчета — Гошо, за когото всички казватъ: „Лошо момче е той, много лошо“. Второто разказче е „Златотърсачи“, сетне следватъ „Битка“, „Наказанъ“ и последното разказче — „Заразень“. Въ книжката „Злополучните ловци“ е помѣстено разказче съ сжщото име и друго — „Чудната маска“.

Съдържанието на разказчетата нѣма да предавамъ поотдѣлно. Ще ви кажа само, че отъ Гошо и неговата банда е пропищѣло цѣло село. Лудории и пакости — нѣматъ край. Отъ всички Гошо най-много лудува, но и отъ всички най-много страда.

И всичко това не е измислица. Въ своите разказчета Цвѣти Ивановъ ни е разказвалъ истински случки, не измислени лудории и пакости. Тия разказчета се четатъ много леко, весели сж и увлѣкателни, изпълнени сж съ картинки отъ художн. Ст. Веневъ.

Вас. Александровъ

Както човѣкъ презъ живота си преживява разни патила, така и автомобилътъ е много патилъ преди да достигне днешното си съвършенство.

Баба му отдавна вече не ходи, защото е много стара. Тя сега живѣе въ приюта за престарѣли машини — въ единъ отъ парижките музеи.

На гледъ тя е много смѣшна: дълга е, има три колелета. На срѣдата ѝ има столъ, а отпреди ѝ парень котелъ. Ако ѝ видите, когато се движи, доста ще ѝ посмѣете: отпреди ѝ пуши трѣба, — каточе ли супа се вари. Но не ѝ се смѣйте: отъ тази баба е произлѣзълъ нещия красивъ и бързъ автомобилъ. Нѣкога, когато за пръвъ пжтъ се появила, наричали я „огнена кола“. Тя била, освенъ колелата, имала и крака. Когато вървѣла, страшно пухтѣла, цѣлата се тресѣла. Построилъ я французинъгъ Кюно.

Бабата отдавна е захвърлена въ музея, а нейниятъ строител, Кюно, отдавна лежи въ парижките гробища, въ внучето ѝ — красивиятъ и бързъ автомобилъ, и до сега живѣе, работи во всички краища на земното кълбо и се развива.

Когато се появила „огнената кола“, коларите и файтонджиите се много уплашили отъ нея, обявили ѝ война: нѣмала имъ клиентите.

Веднажъ, въ единъ панаиръ, се случило нещастие: една „огнена кола“ сблъскала съ една конска кола и я

Патилата на автомобила

разбила на парчета. Настанала страшна връвва. Започналъ се бой. Панаирджиите, заедно съ файтонджиите и коларите, набили здраво шофьора, а „огнената кола“ разрушили. Следъ това коларите и файтонджиите се оплакали на правителството противъ „огнената кола“, че ужъ правила голѣми пакости и щѣла да изтрепе народа. Правителството издало заповѣдъ и наредило.

Първо: Предъ всѣка парна кола, на разстояние 55 метра, трѣбва да тича човѣкъ съ червенъ байракъ въ ръка и да вика: „Варда, иде парната кола!“

Второ: На машиниста (шофьора) се строго забранява да плаши конетѣ съ своята сигнална свирка. Той има право да изпуска пара отъ трѣбата, само когато нѣма на близко коне.

Трето: Парната кола може да се движи въ селата съ скоростъ 9 клм., а въ градовете съ 3 клм. въ часъ.

Тази заповѣдъ просто казвала на парната кола: „Не свири, не дишай и се движи като костенурка“.

Освенъ това, правителството наложило на парната кола много тежки данѣци.

Минали нѣколко години.

„Огнените коли“ отново се появили по пжтищата и започнали да свирятъ съ своите свирки, но сега вече не се

карали съ пара и парна машина, а съ моторъ и бензинъ. Бензиновиятъ моторъ билъ изнамѣренъ отъ механика Даймлеръ.

Въ сжщото време и другъ механикъ, Бенцъ, въ гр. Манхаймъ (Германия) сжщо построилъ кола съ бензиновъ моторъ.

Но тѣзи автомобили много се тресѣли и вдигали голѣмъ шумъ. Колелетата имъ били желѣзни, а шосетата — неравни.

Огнената кола почнали да наричатъ автомобилъ. Отъ день на день той все повече се подобрявалъ, а преди 45 години французиятъ фабрикантъ Мишленъ наметналъ на автомобилните колелета гумени шини, надути съ въздухъ. Полетѣлъ автомобилътъ бързо като стрела.

Автомобилътъ, следъ много патила най-сетне победилъ.

Сега има голѣми градове, гдето се движатъ десетки хиляди автомобили, но нито единъ файтонъ, нито една конска кола.

Автомобилътъ вече се бори съ своята роднина — желѣзницата. Стреми се и нея да победи. Въ Америка автомобилътъ отъ година на година взема все по-голѣмо надмощие надъ желѣзницата. Той скоро ще стане тамъ господаръ и победителъ надъ всички сухопжтни съобщения.

Н. К-въ